

Mindretallets forslag omfatter ikke tekstanmærkning nr. 1, således at der altså ikke tilvejebringes ensartede forhold for de 3 værn. Dette må anses for uheldigt, bl. a. også af den grund, at der ikke, som det var tilsigtet ved at lade tekstanmærkningen være permanent, skabes forudsætning for, at der efterhånden kan gennemføres en på fælles principper hvilende tjenestestedsordning for de 3 værn (hærens personel har fast tjenestested i de forskellige garnisoner rundt om i landet, medens søværnets og flyvevåbnets personel for tiden kun har fast tjenestested i København).

Forsvarsministeriet må derfor anse det for ønskeligt, at bestemmelserne i tjenestemandslovens § 984, stk. 3, og § 985, stk. 1.b., om ydelse af henholdsvis nedsat udkommandotillæg og nedsat kostgodtgørelse gøres gældende for hærens kaserne-etablissementer i garnisonerne.

Med hensyn til mindretallets forslag om en ensartet ydelse på 1500 kr. årlig i stedet for det af forsvarsministeriet stillede forslag i tekstanmærkning nr. 2 skal bemærkes følgende:

Da det må anses for rimeligt, at der i et rådighedstillæg er en vis graduering, forekommer tekstanmærkningens beløb med en ret snæver graduering i 4 satser og med en procentvis beregning i forhold til den oppebårne lønning for det procentlønnede personel at være mest formålstjenlig. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at de af forsvarsministeriet foreslåede rådighedstillæg af den samlede totallønning for hver enkelt vil udgøre fra ca. $7\frac{1}{2}$ pct. for det højestlønnede personel og til 11 pct. for det lavestlønnede personel, medens mindretallets forslag med et fast ensartet beløb for alt personel på 1500 kr. årlig vil variere fra ca. 7 pct. til 25 pct., forsåvidt angår gift personel.

I tilknytning hertil må erindres, at de ydelser, som tillægget skal kompensere, nemlig godtgørelse for overarbejde, mistede fridage, natpenge m. v., er opdelt i 2 satser, og endelig at tillægget herudover også er beregnet som en compensation for de med den ubegrænsede militære rådighedspligt forbundne ulemper, hvilken sidste godtgørelse man formentlig må kunne sætte i en vis relation til den aflønning, som den pågældende i forvejen oppebærer.

Forsåvidt angår mindretallets bemærkninger om, at man ikke skønner, at de nødvendige forudsætninger for ydelse af et vederlag (eller rådighedstillæg) til personel ved det danske kommando i Tyskland er tilstede, skal følgende bemærkes:

I henhold til brigadeloven ydes der befalingsmænd ved kommandoet i Tyskland et tillæg i penge, felttillæg, svarende til halvdelen af lønningen (for tjenestemand den pensionsgivende lønning).

Dette felttillæg er dog ikke større, end at almindeligt udkommandotillæg + et særligt vederlag eller rådighedstillæg for alle graders vedkommende vil andrage mere, hvilket er ensbetydende med, at personel, der udkommanderes i lejre i hjemlandet, vil oppebære en større vederlæggelse end personel, der er udkommanderet til Tyskland. Dette kan dog næppe anses for rimeligt og er i strid med det hidtidige princip, hvorefter tysklandskommandoet har været stillet noget gunstigere end personel i hjemlandet.

Under henvisning til foranstående må forsvarsministeriet fastholde sit egentlige og af samtlige militære personelorganisationer under forsvaret tiltrådte forslag, hvorfor man skal tillade sig at anmode om det ærede finansudvalgs tilslutning til, at følgende 2 tekstanmærkninger med virkning fra henholdsvis 1. april 1953 og 1. april 1952 optages på forsvarsministeriets budget, og således at tekstanmærkning nr. 2 foreløbig får gyldighed for finansårene 1952—53 og 1953—54:

Tekstanmærkning nr. 1.

Til personel, der på militære kaserneetablissementer el. lign. deltager i fuld døgtjeneste og derved påføres særlige ulemper, såsom forskudt og uregelmæssig arbejdstid, nattjeneste, vagttjeneste, vagtinspektioner m. v. samt merudgifter til befording og kost, kan der efter forsvarsministerens nærmere bestemmelse ydes nedsat udkommandotillæg og nedsat kostgodtgørelse m. v. efter bestemmelserne i tjenestemandslovens § 984, stk. 3, og § 985, stk. 1.b.